

Výlet do Nového Knína.

Praha 30. 5. 2019

V pondělí, 15. 4. jsem byl pozván, abych se zúčastnil výletu do okolí Nového Knína. Výlet byl plánován na pátek 19. a byl to svátek. Irenka sehnala Lídu s autem a jela by ještě Pavla a já. Navrhnul jsem, kdyby bylo víc zájemců, mohl bych vzít také auto. Nakonec jsme zůstali u prvního návrhu a já byl rád. Již od středy upozorňovala média, že v pátek se očekává zvýšená aktivita klíšťat a dopravní policie. Klíšťata jsou v pohodě. Postříkám si nohavice sprejem a mám od nich klid. Horší je to s dopravní policií. Na tu zatím žádný sprej neexistuje. A můj zelený brouček Favorit přitahuje zelené uniformy kolem silnice jako silný magnet. Na páteční sraz jsme se dostavili přesně. Lída s autem tam již čekala. Já jsem tento výlet bral tak, že mne chce Irenka vyzkoušet jako navigátora. Nasedli jsme a já jsem se hned ujal funkce. Jenže jsem se dostal do konfliktu s navigací v autě, která měla soustavně jiný názor. Kde jsem řekl vpravo, navigace říkala vlevo, kde jsem řekl vlevo, navigace tvrdila vpravo. Radši jsem navigovat přestal. Když nás navigace na D4 naváděla, ihned odbočit doprava, v místě, kde žádná odbočka nebyla, viděl jsem, že budu mít navrch. Nastavil jsem na mobilu „mapy.cz“ a víceméně jen kontroloval Lídu, která jela po paměti, ale spolehlivě. Do Knína jsme dojeli dobře. Hned jsem udělal úvodní fotku. Tím zaznamenávám, kde jsme nechali auto. Fotografuji účastníky výletu pro případ, že by se některý ztratil. Další fotky jsou už jako reportáž. Snažím se fotit dopředu, kudy jdeme, tím pádem mám účastníky většinou zezadu. Toto musím ještě přehodnotit. Na dotaz Irenky, kam půjdeme, jsem ukázal rukou k severu, tam do té ulice. Tím jsme bohužel minuli úvodní informační ceduli, kde byl popis naučné stezky, kterou jsme měli absolvovat.

V okolí Nového Knína byly ve středověku zlaté doly. Tyto doly byly jen povrchové a byl předpoklad, že ve větší hloubce je ještě zlato. Na začátku dvacátého století byly proto z údolí Kocáby vyraženy do kopce Chvojná tři štoly. Kolem těchto štol vede ona naučná stezka. První štolu jsme minuli, byla asi v objektu uhelných skladů. Druhá štola je v objektu Akademie věd. Ještě po sto letech slouží k aerodynamickým pokusům. Také není přístupná. Až třetí štolu jsme našli, je zamřížovaná, dovnitř to stejně neláká. Šli jsme údolím Kocáby, chaty tam kupodivu nebyly, jen tu a tam nějaká zemědělská usedlost. Dříve to bývaly mlýny, ještě šlo poznat, kudy vedl náhon a kde byl ze mlýna odtok. U strženého mostu, jsme se najedli z vlastních zásob a pokračovali jsme až do Velké Lečice. To byla skoro polovina trasy. Odtud jsme šli po silnici, mírně do kopce až do osady Krámy, asi dva kilometry. Chataři se obávali většího provozu turistů a znemožnili vytvoření naučné stezky v oblasti kopce Nevada. Od osady Krámy jsme pokračovali stále mírně do kopce až do další chatové osady. Tam jsme konečně zabloudili. Ač jsme šli, podle navigace, stále po značce, ve skutečnosti tam platná značka nebyla. Dotazem u jedné chatařky Irenka zjistila, že jsme minuli odbočku. Vrátili jsme se tedy a odbočili podle značek. Jenže v tu chvíli jsme už nešli podle navigace. Došlo mi, že tam to osadníci zařídili tak, že prostě značky v terénu přemalovali. Malou zacházkou jsme se dostali na původní trasu. Podívali jsme se na středověké doly, vyšli jsme z lesa a odpočinuli jsme si na cestě, na kterou jsme narazili. Teď budu chvíli mluvit o snímku 141848. Odpočinek, turistická idylka. Ale zdání klame. Ostrý vedoucí by řekl, že na tomto místě došlo ke vzpouře. Já, jako umírněný navigátor výpravy prohlašuji, že na tomto místě, jsem byl demokraticky přehlasován v poměru tři ku jednomu mému hlasu, že od této chvíle se už do kopce nepůjde, ale jenom z kopce. Můj argument, že značka ale vede do kopce, ostatním byl šuma fuk. Na dotaz, kam vede tato cesta, jsem nedokázal zalhat, že končí v hlubokém lese a popravdě jsem řekl, že vede dolů ke Kocábě. Bylo rozhodnuto. Já musel oželeť prostor kóty 481 Chvojná a společně jsme vyrazili dolů.

Ještě jedna důležitá věc. Pokud se jde po turistické značce, jste zákonem chráněni. Toto privilegium se netýká cest neoznačených. My jsme asi po 400 m prošli cípem lesa, ale pod ním byla velká louka. Tato louka se používá jako pastvina, což na mapě není. Pastvina byla ohrazená, na cestě byla vrata, naštěstí otevřená. Vešli jsme na pastvinu, žádný skot tam nebyl. Šli jsme po

pastvině dolů. Nevím, co si myslely moje kolegyně, ale mně logika říkala, že když jsou vrata nahoře, budou taky dole. A doufám, že taky otevřená. Představa o tom, že pokud budou vrata zavřená a já budu muset účastnice přestřkat přes ohradu, mě nenechávala v klidu. Vrata dole skutečně byla, naštěstí také otevřená. Vyšli jsme z ohrady a došli ke Kocábě. Tam Pavla splnila svůj plán, že až dojde ke Kocábě, tak v ní smočí nohy. Tento plán splnila. My jsme na ní v klidu počkali. Pavla naštěstí nezkusila brodit. Kameny v Kocábě bývají kluzké a nemuselo by to skončit jen u nohou. V klidu a pohodě jsme potom došli zpět do Knína. Tam jsme museli zapomenout na předsevzetí, že už žádný kopec. Auto jsme měli na náměstí a náměstí ve Kníně je na kopci. Museli jsme tedy vyjít prudkou dlážděnou ulicí, to nám dalo zabrat. A to ještě, při vstupu na náměstí, nasadila Irenka s Pavlou tempo, kterému jsem já s Lídou neměl šanci stačit. Takovou akceleraci jsem už dlouho neviděl. Jediným důvodem k tomu bylo, že první dvojice zjistila, že na náměstí je otevřená cukrárna. Prudkým atakem zabrali venkovní stůlek a čtyři židle. A pak už se jen kafičkovalo a zmrzlinkovalo. Nevadilo nám ani, když nás, při náhlém poryvu větru, zavalila ozdobná palma, postavená vedle vchodu do cukrárny. Po odpočinku jsme se přesunuli do auta a ještě jsme se pohledem rozloučili s Novým Knínem. V tom jsem si všiml, že parkujeme zrovna před muzeem zlata. Už jsem ho jenom z auta vyfotil. I kdyby nám nabízeli, že nám zdarma dají všechno zlato tam vystavené, my už neměli sílu si pro něj dojít. Tak snad příště. Pavel